

РЕШЕНИЕ

№ 3497

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Теодора М. Петрова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20221100506107 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С Решение № 20019691 от 09.03.2022 г., постановено по гр.д. № 16076/2021 г. по описа на СРС, ГО, 49-ти състав, са отхвърлени предявените от Д. Й. В. и В. С. Д. срещу „К.И.К. БГ“ ЕАД, искове с правна квалификация чл. 439 от ГПК за признаване за установено В отношенията между страните, че Д. Й. В. и В. С. Д. не дължат на „К.И.К. БГ“ ЕАД всяка по ½ част от сумата от 5527, 01 лв. – главница, от 471, 08 лв. – юрисконсултско възнаграждение и от 130, 00 лв. – арбитражни и съдебни разноски, за които е издаден изпълнителен лист от 21.11.2014г. по т.д. №7802/2014г., по описа на СГС, VI -12 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20158410400138 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841.

Със същото решение ишците са осъдени да заплатят на ответното дружество на основание чл. 78, ал.3 ГПК сумата от по 50 лева всяка, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ишците Д. Й. В. и В. С. Д., чрез процесуалния си представител – адв. К. С., с оплаквания за неговата неправилност поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост на изводите. Поддържат, че въпреки че съдът се е позовал формално на мотивите на Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, го е тълкувал и приложил превратно. Твърдят, че разпорежданията на съдебния изпълнител за насрочване на опис на движими вещи от 28.04.2016г. и 02.02.2017г., каквито в последствие описи не са предприети, не могат да бъдат приравнени на редовно, действително извършени действия по принудително изпълнение. Сочат, че на 14.01.2017г. изпълнителното дело е прекратено по силата на закона, като извършените след тази дата изпълнителни действия са недопустими и не

произвеждат правно действие по отношение на страните по вече прекратеното изпълнително дело. Навеждат съображения, че последното валидно изпълнително действие, което е прекъснало давността, е извършено на 14.01.2015г., поради което на 14.01.2020г. вземанията по изпълнителния лист са погасени по давност. Молят съда да отмени решението, както и да постанови друго решение, с което да уважи изцяло предявените искове. Претендират разноски.

Въззиваемият ответник „К.И.К. БГ“ ЕАД, чрез процесуалния си представител – юрк. Л. Николова, с надлежно учредена представителна власт по делото, е подал в законоустановения срок отговор по въззивната жалба, с който оспорва същата. Поддържа, че СРС законосъобразно е проследил и възприел фактическата обстановка по спора, въз основа на която е направил обоснован извод за отхвърляне на исковете. Сочат, че възлагането на правомощие по чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител, както и насрочването на опис на движими вещи в дома на длъжника, независимо от реалното му извършване са изпълнителни действия, които прекъсва давността. Позовава се на Постановление № 3 от 18.11.1980 г. по гр. дело № 3/80 г. на Пленума на ВС, съгласно което по време на висящо изпълнително производство спира да тече давност, т.е. по време на изпълнителното производство, образувано въз основа на издадения срещу праводателя на въззивниците изпълнителен лист, давност не е текла, тъй като до 26.06.2015 год. е намирало разрешението, дадено в Постановлението. Посочва, че е необходимо да бъде направено разграничение между перемпционния и давностния срок и да бъде съобразено, че настъпването на перемпция е без правно значение за прекъсване на давността. Моли решението да бъде потвърдено, а въззивната жалба оставена без уважение. Претендира разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за неоснователна по следните съображения:

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания, съответно проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваността само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, а относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци. Настоящата съдебна инстанция намира въззивната жалба за неоснователна, а по конкретно наведените във въззивната жалба доводи, които очертават и предметния обхват на въззивната проверка, намира следното:

За да отхвърли предявените искове СРС е приел, че вземанията на ответника срещу ищците, от които: сумата от 5527, 01 лв. – главница; от 471, 08 лв. – юрисконсултско възнаграждение и от 130, 00 лв. – арбитражни и съдебни разноски, за които е издаден изпълнителен лист от 21.11.2014г. по т.д. №7802/2014г., по описа на СГС, VI -12 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20158410400138 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 не са погасени по давност.

Не е спорно между страните, че в полза на „П.К.Б.“ ЕООД е издаден Изпълнителен

лист от 21.11.2014г. по т.д. № 7802/2014г. по описа на СГС, VI-12 състав срещу Й.А.В., за сумата от 5527, 01 лв. – главница; от 471, 08 лв. – юрисконсултско възнаграждение и от 130, 00 лв. – арбитражни и съдебни разноски, по който е било образувано изпълнително дело № 20158410400138 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841. Не спорят, че вземането на взыскателя П.К.Б. “ЕООД” е цедирано на 16.08.2018г. по силата на договор за прехвърляне на вземания на „К.И.К. БГ“ ЕАД, за която цесия длъжникът е бил надлежно уведомен, както и че ищците са конституирани като длъжници в изпълнителното производство по изпълнително дело № 20158410400138 на основание чл. 429, ал. 2 ГПК в качеството им на наследници на Й.А.В..

Според даденото с ППВС № 3/18.11.1980г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече, като същото съгласно чл. 130, ал. 2 ЗСВ е задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт. С т. 10 от ТР № 2/ 26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира. Съществуващото противоречие е преодоляно с приемането на Тълкувателно решение №3/28.03.2023г., постановено по тълк. дело № 3/ 2020 г. на ОСГТК на ВКС съгласно диспозитива на което погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. №2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

При съобразяване на изложеното и доколкото изпълнително дело № 20158410400138 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 срещу Й.А.В. на дело е образувано при действието на ППВС № 3/18.11.1980г. , настоящият състав намира, че давността за процесните вземания е прекъсната с образуването му на 08.01.2015г., като новата петгодишна давност следва да се счита за започнала да тече от датата на приемането на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. №2/2013 г., ОСГТК, ВКС – 26.06.2015г.

Съгласно даденото в т. 10 от ТР №2/2013 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСТК на ВКС задължително тълкуване, давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, **присъединяването на кредитори**, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Същинско изпълнително действие по смисъла на чл. 116, б. "в" ЗЗД е налице само в случай, че е налице реално засягане на правната сфера на длъжника. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на същинското действие за принудително изпълнение.

От представеното в хода на първоинстанционното производство копие от изпълнително дело № 20158410400138 се установява, че след датата 26.06.2015г. следващите изпълнителни действия, които съгласно даденото в т. 10 от ТР №2/2013 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСТК на ВКС задължително тълкуване са прекъснали

давността са извършени на **02.02.2017г.** чрез налагане на запори върху банкови сметки на длъжника в банки Юробанк България и Уникредит Булбанк. В последствие с Разпореждане от **03.01.2019 г.** съдебният изпълнител, на когато са възложени всички действия по чл. 18 ЗЧСИ, е насрочил опис на движимите вещи на длъжника Й.В.. С молба пък от 18.04.2019г. ответникът „К.И.К.“ ЕООД е направил искане да бъде конституиран като взискател по изпълнителното дело с оглед на извършеното прехвърляне на вземания, като същият е бил конституиран на основание чл. 429, ал. 1 ГПК с Постановление на ЧСИ Н.М. от 16.07.2021г. От представеното Удостоверение за наследници изх. № РМЛ20-УГО-17072 от 04.12.2020 г. се установява, че длъжникът Й.А.В. е починал на 25.11.2020 г., поради което и на основание чл. 432, ал. 1, т. 3 ГПК изпълнителното производство е било спряно за периода от 25.11.2020 г. до 27.07.21 г., когато са конституирани законните наследници на длъжника с Постановление от 27.07.2021 г. на ЧСИ Н.М.. Същевременно с молба от **16.07.2021г.** взискателят „К.И.К.“ ЕООД - въззиваем в настоящото производство е направил искане ищците да бъдат конституирани по изпълнителното дело в качеството им на наследници на Й.А.В., както и ЧСИ да **пристъпи към принудително изпълнение чрез насрочване на дата за опис, оценка и публична продажба на движим вещи.** При съобразяване на изложеното по делото се установява, че между всяко от извършените изпълнителни действия, които са прекъсвали давността, още повече че изп.дело е било спряно за периода от 25.11.2020 г. до 27.07.2021 г., не е изминал период от 5 години, който да обоснове погасяването на процесните вземания по давност.

С оглед на конкретно предприетите в хода на изпълнителното дело изпълнителни действия не би могъл да бъде направен извод за настъпила перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, тъй като между всяко едно от тях не е изминал период от две години, който да обоснове наличието на основание за прекратяване на изпълнителното дело по силата на закона. В допълнение на това следва да бъде посочено, че дори изпълнителното дело да е било перемирано, **необразуването на** постъпили нови искания от взискателя в отделно дело нямат значение и давността се прекъсва, ако взискателят е поискал или съдебният изпълнител е извършил изпълнителни действия, които да са от категорията да я прекъснат. Образуването на изпълнително дело е от категорията на административни такива /канцеларско действие/, което следва предявяването на изпълнителния лист за изпълнение. Когато обаче молбата за изпълнение съдържа искане за изпълнителни действия, които са от категорията да прекъснат давността – те ще прекъснат давността, но с ефект от поискването им, освен ако осъществяването им е забавено по причина, за която взискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така е осуетявал тяхното прилагане, без значение на това дали е настъпила перемпция или не по конкретното изпълнително дело. /в този смисъл е и споделяната от настоящия състав практика на ВКС обективирана в РЕШЕНИЕ № 3724 от 24.02.2021 г., постановено по гр. д. № 1747/2020 г.; РЕШЕНИЕ № 93 от 17.05.2021 г., постановено по гр.д. 2766/2020 г.; Определение № 248 от 1.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3647/2020 г., IV г. о., ГК/.

С оглед на конкретната фактическа обстановка по спора се установява, че последното изпълнително действие, което е прекъснало давността датира от 16.07.2021г., когато взискателят „К.И.К.“ ЕООД е направил искане ЧСИ да пристъпи към принудително изпълнение чрез насрочване на дата за опис, оценка и публична продажба на движим вещи, от който момент е започнала да тече нова петгодишна давност, която би изтекла на 16.07.2026г. Поради което и при съобразяване на разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК настоящият състав намира, че процесните вземания не са погасени по давност към момента на приключване на съдебното дирене във въззивната инстанция, поради което и предявените искове са неоснователни.

С оглед на обстоятелството, че правните изводи, до които въззивният съд достига, съответстват на правните съждения на първата инстанция, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба да се остави без уважение.

С оглед изхода на спора пред СГС в полза на ответника, въззиваем в настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100, 00 лв.

С оглед цената на исковете, по аргумент от чл. 69, ал. 1, т. 1, вр. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК /доколкото е налице активно субективно съединяване от по 1/2 от всеки ищец/, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20019691 от 09.03.2022 г., постановено по гр.д. № 16076/2021 г. по описа на СРС, ГО, 49-ти състав.

ОСЪЖДА Д. Й. В., ЕГН: ***** и В. С. Д., ЕГН: *****, и двете с адрес: гр. София, ж.к. ****, да заплатят на „К.И.К. БГ“, ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, ****, на основание чл. 78, ал. 3 вр. чл. 273 ГПК, сумата от **100, 00 лв., представляваща** разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____